

Drámanap – A 10.A szemszögéből

Az egész egy átlagosnak tűnő pénteki nyelvtan órán kezdődött, amikor a tanárnő bejelentette, hogy 2 hónapon belül egy komplett osztályszíndarabbal kell előrukkolnunk. Talán mondanom sem kell mekkora döbbenettel fogadtuk a hírt. A bejelentést elhaló lelkesedés követte: alig néhány kéz lendült a magasba, mikor a tanárnő azt próbálta kideríteni kik játszanának a darabban. Végül aztán – még ha csak háttérmunkásként is – mindenki részt vett a feladatban.

Elkezdődtek a próbák. Mindenki lelkesen hozta be az otthon kallódó macskafarkakat és baseball ütőket. A próbák során rengeteget nevtünk, részben a szövegbakiknak, részben az újonnan felmerülő ötleteknek köszönhetően. Egy-egy elmaradó történelem dolgozat alkalmával is nagyon hálásak voltunk a drámanap ötletgazdájának. Azonban még az elengedett tanórák mellett is küszködtünk a határidővel. Azt hiszem, minden osztály egyetértene abban, hogy egy szabadnap jó hatással lett volna a színdarabokra.

A mi osztályunk előadását talán azért nem fogadták olyan kitörő lelkesedéssel, mert túlságosan ragaszkodtunk a megadott kategóriához (mese). Az elkövetkezendő években választani és zsűrizni is könnyebb lenne egy pontosabb meghatározással. A szorgos készülődés után hidegzuhanyként ért minket a zsűri értékelése. Egy bizonyos mértékig tudjuk viselni a negatív kritikát is, de a több éves tapasztalattal rendelkező zsűrinek figyelembe kellett volna vennie, hogy nem színjátszó-tagozatos osztályokról beszélünk, és hogy nem a Broadway-en vagyunk!

Összességében mégis pozitív kezdeményezésnek találjuk, és reméljük, hogy a következő évfolyamok is legalább annyi örömet lelik majd ebben a programban, mint mi.